

И тосъ часъ тръгнѣхъ конната дружина, вървѣхъ цѣлата нощъ, а на другия денъ по пладне минѣхъ една прекрасна рѣка, Ебро, на която името научи Пикильо отпослѣ; слѣдъ нѣколко часа наченахъ да са качѣтъ на една гора и навлѣзохъ въ единъ лѣсъ.

Пикильо никакъ не разумѣваше по пѣтя отъ приказкитѣ имъ; и колкото пѣти погледѣтъ му са ерѣцахъ съ погледѣтъ на капетанина или на настояника му, той не оебѣщаше никаква охота да попытацио значахъ разговорѣтъ имъ. Като че го бѣхъ смаяли спѣтницѣтъ му, той не смѣяше да си отвори устата, и са обладаваше отъ необѣснимъ страхъ.

Когато стигнѣхъ въ гостинницата на *Добрата Помощъ*, страхътъ му са удвои; гостинницата лежеше посрѣдъ лѣсове и канары, и Пикильо не можаше да разумѣе кои отивахъ тамъ да ѣдѣтъ; трѣбаше да изгуби нѣкой пѣтя за да иде тамъ; найвече мълченье-то бѣше глухо и страшно; той го сравняваше съ тлъчката, съ живостѣта, съ вѣчното движеніе на Златото-Слънце, което много време останѣ неизгладено въ паметѣта му като образецъ на земный рай, като очаровано мѣсто, дѣто вальше печены пуйки. Той достигнѣхъ доро да пожелае земника, въ който бѣ запрянтъ, и който му са представяше като блаженно жилище сравнявано съ гостинницата на капетанина Валсейро. Истинно е че въспоминаніето на толкози добрата и хрисима Жуанита, както и за преданныя му и веселъ пріятель Петралби правяше поужасно дружеството въ което са намѣрваше, ако и да не са лишаваше отъ нищо друго: трапезата на капетанина имаше сѣкогы много и отборъ ѣстѣя, доброто вино бѣше обилно, и особенно *ракіята*; но онуй което виждаше и чуваше разбъркваше му мыслитѣ и му смутяваше ума. Често бакханавитѣ са свършахъ въ неувни, съ проклятія и съ препирни, които Жуанъ не са грижаше да уталожи; нѣкога само той казваше съ отеческый тонъ: момчета, виждамъ че не сте съгласны, бійте са да са свърши работата; и тосъ часъ сабитѣ лѣсвахъ, кръвѣта потичаше и еичкѣтъ са чудяхъ на сладостното и мѣдро управление на капетани